

Endokrinolojide Diyalog Dergisi Özel
Ekidir 2011

simurg

SAYI:1

Ne Yediğiniz Sizin Seçiminiz

- ✓ Karbonhidrat, yağ ve protein sindirimi için gerekli enzimleri içerir.*
- ✓ Üst gastrointestinal sistem operasyonları sonrasında görülen pankreatik ekzokrin yetmezliği tedavisinde *
- ✓ Pankreatik ekzokrin yetmezliği tedavisinde*

* Kreon prospektüs bilgisi

Ana öğünlerde
20000-75000 Ph
Eur. Ünite Lipaz

Kreon® 10.000 IU / 25.000 IU Sert Jelatin Kapsül Kısa Prospektüs Bilgisi Formülü: 1 Kreon 10.000 IU Kapsül (hayvan pankreasından elde edilen) 150 mg Pankreatin (muadili 10.000 Lipaz, 8000 Amilaz, 600 Proteaz Ph, Eur. Üniteleri) içerir. Yardımcı Maddeler: Demir oksit E172; Titanyum dioksit E171 Kreon 25.000 IU Kapsül (hayvan pankreasından elde edilen) 300 mg Pankreatin (muadili 25.000 Lipaz, 18.000 Amilaz, 1000 Proteaz Ph, Eur. Üniteleri) içerir. Yardımcı Maddeler: Kırmızı demir oksit E172; Sarı demir oksit E172; Titanyum dioksit E171 **Farmakolojik Özellikler:** Kreon®, jelatin kapsüller içerisinde enterik kaplı (aside dayanıklı) minimikrosferler halinde formüle edilmiş pankreatin içerir. Kapsüller mideye birkaç dakika içinde çözünür ve yüzlerce enterik-kaplı minimikrosfer salıverir. Çoklu-birim doz ilkesinin amacı, minimikrosferlerin, kimusla iyi karışması ve sonuç olarak da salınımından sonra enzimlerin kimus içerisinde iyi dağılmasıdır. Minimikrosferler ince barsağa ulaştığında (pH=5,5'de) enterik kaplama hızlı bir şekilde dağılarak yağların, karbonhidratların ve proteinlerin sindiriminde rol oynayan lipolitik, amilolitik ve proteolitik etkil enzimlerin salınımını sağlar. Pankreatik sindirim ürünleri direkt olarak absorbe olur ya da barsak enzimleri ile leri hidrozile uğrar. **Endikasyonları:** Pediatrik ve erişkin hastalarda pankreatik ekzokrin yetmezliğinin tedavisinde kullanılır. Pankreatik ekzokrin yetmezliği genellikle aşağıdaki durumlarda seyrederek fakat bunlarla sınırlı değildir: Kistik fibrozis, Kronik pankreatit, Post-pankreatektomi, Gastrektomi, Pankreas kanseri, Gastrointestinal bypass ameliyatı sonrasında (örneğin Billroth II gastroenterostomi), Pankreas veya safra kanalının duktal obstrüksiyonu (ör. Neoplazm), Shwachman-Diamond Sendromu. **Kontraindikasyonları:** Pankreatin veya diğer yardımcı maddelere aşırı duyarlılığı olan hastalara uygulanmamalıdır. **Uyarılar/Önlemler:** Akut pankreatitin başlangıç evrelerinde ve pankreatine aşırı duyarlılığı olduğu bilinen hastalara uygulanmamalıdır. **Gebelikte ve emzirenlerde uygulama:** Gebelik Kategorisi: C. İnsanlarda gebelik ve emzirme sırasında güvenliğine dair yeterli bulgu yoktur. Bu nedenle, potansiyel yararları potansiyel riskleri geçerli kılmadığı sürece pankreas enzimleri gebelik ve emzirme sırasında kullanılmamalıdır. **Araç ve Makine Kullanmaya Etkisi:** Kreon®'in araç ve makine kullanımı üzerinde hiçbir etkisi bildirilmemiştir. Yan Etkiler/Advers Etkiler: Klinik çalışmalardan elde edilen sonuçlar doğrultusunda, pankreatin kullanımını sonucu oluşan yan etkilerin plaseboyla aynı olduğu gözlemlenmiştir. Enzim replasman tedavisi gören hastalarda abdominal ağrıya sıklıkla rastlanmasına rağmen konstipasyon, anormal dışkı, diyare ve bulantı/kusma nadiren görülmüştür. Yüksek dozlarda pankreatin preparatları alan kistik fibrozisli hastalarda ileoçekum ve kalın barsak striktürleri ve kolitis bildirilmiştir. Vaka kontrolü klinik çalışmalar Kreon ile fibrotik kolonopatinin ortaya çıkmesi arasında ilişki olduğuna dair herhangi bir kanıt göstermemiştir. Önemli olarak, özellikle vücut ağırlığına göre kg başına günde 10.000 IU lipazı aşan dozları kullanan hastalarda alışılmamış abdominal semptomlar veya abdominal semptomlardaki değişiklikler kolonik harabiyet olasılığını ortadan kaldırma için dikkatlice izlenmelidir. Deride alerjik veya aşırı duyarlılık reaksiyonları nadiren görülebilir. **Kullanım Şekli ve Dozu:** Pozoloji, ayrı ayrı her bir hastanın ihtiyacına göre belirlenir ve aynı zamanda hastalığın seviyesine ve gıda kompozisyonuna göre tespit edilir. Toplam dozun yarısını veya üçte birinin yemeğe başlatken ve kalanının ise yemek esnasında yeterli miktarda sıvı ile çözümlenmeden olduğu gibi yutulması önerilmektedir. Kapsülü yutmakta güçlük çekenler (yaşlılar veya çocuklar) için kapsül dikkatlice açılır, minimikrosferler çigneme gerektirmeyen püre kıvamındaki bir yiyeceği eklenebilir veya sıvı (pH<5) ile yutulabilir. Yiyecek veya sıvı ile karıştırılan minimikrosferler saklanmamalı ve hemen kullanılmalıdır. Her zaman yeterli sıvının alınması özellikle de sıvı kaybının arttığı dönemlerde önemlidir. Yetersiz sıvı alımı konstipasyonu şiddetlendirebilir. **İlaç Etkileşimleri ve Diğer Etkileşimler:** Kreon® 10.000 - 25.000 üniteli kapsül ile etkileşimde bulunan hiçbir ilaç yoktur. **Doz Aşımı:** Aşırı dozda pankreatin, hiperürisemi meydana getirebilir. **Saklama Koşulları:** Sıkıca kapatılmış olarak ambalajında ve 25°C'nin altındaki oda sıcaklığında muhafaza ediniz. **Ticari Takdim Şekli ve Ambalaj Muhtevası:** HDPE (Yüksek Dansiteli Polietilen) şişelerde, 100 kapsüllük ambalajlarda. **Yasal Kategorisi:** Reçete ile satılır. **Ruhsat Sahibi:** Abbott İlaç ve Eczacı Tic. Ltd. Şti. Bostancı Kocayolı Cad. No:58-34744 Kaşıköy/İstanbul, Tel: 0216 380 22 33 Faks: 0216 380 22 88 **Ruhsat Tarihi:** 19.02.2009 **Ruhsat No:** 126/86(Kreon 25000) 126/85 (Kreon 10000) **Üretim Yeri:** Abbott Products GmbH Hannover/Almanya. **KDV Dahil Perakende Satış Fiyatı ve Onay Tarihi:** Kreon 10.000: 31,32 TL(KDV Dahil)/ 01.01.2010 Kreon 25.000: 47,14 TL(KDV Dahil) /02.04.2009. © Tescil edilmiş marka. **Daha geniş bilgi için firmamıza başvurunuz. KRE.11-KPB.00**

Kreon®

Abbott
A Promise for Life

BİR YUMAK İNSAN'DAN SEÇMELER

■ BOZKIRLARIN DONSUZ ÇOCUĞU

Yaşlı hanımların 'Maşallah, levent gibi' dedikleri türden, iri yarı, sarışın, mavi gözlüydü. Düzenli olarak her akşam rakı içerdi. Bazen öğleleri de içerdi. Uzun ve kendince süslü cümlelerle konuşurdu. Duygulu, derin ve kafalı bir insan olduğu kanısındaydı. Bunu özellikle rakı içerken karşısındakine yansıtmaya çalışırdı. Anason kokan, buğulanmış beyaz kadehten bir yudum aldıktan sonra, elindeki çatalın ucunda, havada kalmış siyah bir zeytin, bir noktaya diktiği gözlerini hafif kısararak: Beyefendi, derdi; cenubi garbinin çorak bozkırlarında donsuz gezmiye alışmış olan Anadolu çocuğu, kozmopolit İstanbul'un fuhuş kokan yan sokaklarında randevuevi bekçiliği ederse, mavi Marmara'nın aguşunda laterna çalan palikaryalar da harimi ismetimizin zirvesine Fatih'in yıktığı istavrozu yeniden dikmeye kalkarlar.

Cümleler tam olur ama, anlamı biraz karışık olurdu. Türkiye'nin geri kalmasının nedenleri de, nasıl kalkınacağını formülleri de, dudağına kaldırdığı rakı kadehi ile elindeki çatalın ucunda saplı duran siyah zeytin arasındaki görünmez iplikte, çiroz hevenkleri gibi yanyana sallanırdı:

-Beyefendi, fesin yerini şapka sinai-yi garbin bir mahsulü olarak, melali, şarkın donsuz çocuğuna medeniyet bayrağı yapıldığı zaman, mavi Marmara'nın semalarında çınlayan ezan, Haliç'in mezarlıklarına bakarak mahzun olur. Anadolu bozkırının ceylan bakışlı donsuz yavrusu, garbı muhteşemin lezzetli salçasından mide bozukluğuna uğradığı içindir ki, şarkın örümceği altında hayatı elimine bir gölgegarah aramaktadır. Biz kozmopolit İstanbul'un süslü çirkefini Çanakkale'de akan kanlarla yıkamaya kalkarsak, Kosava'da ölen ecdat, Ankara burçlarının tepesinden güneş gibi doğamaz. Medeniyet seferberliğinin mihmandarlığından kaçmamız şarttır beyefendi, şarttır...

Ve çatalın ucunda nutkun bitmesini bekleyen zeytini atardı ağzına... Böyle anlarda karşısında kendisini dinleyene düşen tek görev, hep başını sallayıp, huşu içinde:

- Evet, demekti.

En küçük bir karşı çıkma, bir dinamit fıçısını fitillemişçesine, bütün masanın bir yumrukta darma duman olmasına yol açardı.

- Beyefendi, şimali şarkının tezek yoğuran donuz çocuğu, şimali garbinin yosun kokan kozmopolit İstanbul'unda gömülmemiş bir ceset gibi dolaştığı müddetçe, Büyükkada'nın Rumu, Kumkapı'nın Ermenisiyle, Galata Yahudisininin düğününde göbek atar. Bizler yedi sülalemizin uçkurunu Cumhuriyet'in cehalet pazarında ihaleye çıkarırsak, Anadolu bozkırının donsuz çocuğu ense kökümüzde boza pişirir. Garbin medeniyeti muhteşemini anlayamadığımız zaman mahvolmaya mahkumuz. Batıdan yana mı, Batıya karşı mı, Anadolu'nun 'Donsuz' batırmak mı istiyor, yüceltmek mi istiyor, bir türlü kavrayamazdım. Onun için de sadece dinler dinler:

-Evet efendim, derdim.

Bir seferinde:

-Şapka giymemiz kötü mü oldu, dedim.

Bir gök gürelemesi koptu:

-Ne? Ne demek kötü mü oldu?

Kekeledim:

-Yani iyi oldu, şey iyi yani...

Bir gök gürelemesi daha ve masaya inen yumruk:

-Ne? Ne demek iyi mi oldu?

Dilimi yuttum sandım. Alt tarafı babam yaşındaydı ve akrabamdı. O devam etti:

-Beyefendi, şapka, kışında donu olmayan Anadolu çocuğunun mazi_i siyahi ati_i ferahıdır. Şapka kafamızın içine girmediğe biz adam olmayız.

Ufacık bir sesle:

-Evet efendim, dedim.

Bir gün karısıyla birlikte gelip beni okuldan aldılar. Beyoğlu'nda gezmeye çıkardılar. Onun ayaklarında külot pantolonla getri, sırtında avcı ceketi, başında da yana yatık bir kasket vardı. Beni elimden tuttu:

-Sen benim yanımda yürü, hanım önden gitsin, dedi.

Karısı:

-Yapma bey, ben de sizinle yürüyeyim, ağzımızın tadı kaçmasın, diyordu. Ama buyruk kesindi:

-Hayır; önden gideceksin.

Bana da nedenini açıklıyordu:

-Hergele doldu bu Beyoğlu. Şimdi biri bizimkini yalnız zannedip laf atacak. Ben de yetişip ensesine patlatacağım. Mücadele etmek lazım bu itlerle.

Hanım önde yürüyor, ben de arkada kocasının yanında süklüm püklüm giyiyordum. Derken ters yönden gelen gençten bir adam, tam hanımın yanından geçerken, kasten mi yaptı, kazara mı oldu, omzunu sürttü kadına ve öyle geçti. Biz arkadan yürüdüğümüz için burun buruna geldik adamlar. Ve adamın suratına bir tokat indirdi:

-Seni eşşekoğlu eşek seni...

Adam:

Ne oluyor yahu, demeye kalmadı, bir tokat daha... Sağdan soldan yetiştiler. Karısı geri dönmüş:

-Yapma bey, diye bağırıyordu.

Bey ise soluk soluğa patlatıyordu tokatları:

-Seni namussuz it seni...

O arada kasketi de yere düşmüştü.

Neyse ortalık yatıştı. Adamı alıp götürdüler. Bizimki kasketini yerden almış hala söyleniyordu:

-Böyle yapacaksın bunlara. Aşşağılık köpekler.

Sonra karısına:

-Haydi bakalım, dedi, sen yine önden yürü... Biz arkadan geliyoruz.

Aradan yıllar geçti. Bir gün Ankara'da misafirliğe geldi bana. Azıcık yaşlanmıştı. Ama yine külot pantolon giyiyor, yine yerleri güm güm sarsarak yürüyordu. Beni çalgılı bir gazinoya götür, dedi. Yapacak bir şey yoktu. Kalktık gittik, bir çalgılı gazinoya. Mezeler, rakılar geldi. Ve tabii nutuk da başladı:

-Beyefendi, bakın görüyor musunuz şu masaları, cenubi şarkının donsuz çocuğu, garbin medeniyetiyle meczolmanın neşesini bozkırdaki Cumhuriyet'in gazinosunda çıkarıyor. Vaktaki biz şapkayı giydik, Marmara'nın agu-

şundaki laternacı palikaryanın harimi ismetimize istavroz dikmesi babındaki gayretini, şu karşıdaki esmer kemancı ile önledik.

Ben yine:

–Evet, diyordum.

Bir ara nasıl oldu anlayamadım, ben sağa sola bakınır, rakıları tazelemesi için garson bulmaya uğraşırken, o arka cebinden koca bir tabanca çıkarmış, gazinonun ampullerine, kimseye çaktırmadan nişan almaya koyulmuştu. Can havliyle ayağa fırladım:

–Rica ederim, yapmayın, rezil oluruz, dedim.

O sarhoşlaşmış gülüyor:

–Korkma, korkma; patlatmayacağım, diyordu.

Zar zor sokturdum tabancasını cebine. Bir gazinoda tabanca çekmeye hevesli sarhoş bir akraba ile oturmanın ne demek olduğunu, bilenler bilir. Ter içinde kalmıştım. Bir an önce kalkıp gitmekten başka düşündüğüm bir şey yoktu. Arada sırada saate bakıp:

–Geç oldu, isterseniz gidelim, diyordum.

–Yok canım daha erken, bak herkes oturuyor, diyordu.

Ve ekliyordu:

–Bak şurda gördüğün ampullerin hepsini vurabilirim.

Son çare olarak:

–Şey, dedim, şapka konusunda öteden beri sizin fikrinizi merak ederim. İyi mi oldu şapka giymek sizce, kötü mü? Masaya bir yumruk inmesini bekliyordum. O ise yayvan bir gülüşle:

–Rezalet çıkartmamdan korkuyorsun, dedi. Haydi kalk gidelim. Ama bir şartım var. Bana operayı gezdireceksin.

–Bu saatte kapalıdır.

–Yok kapalı değil. Garbın musikisini dinlemek istiyorum.

–Yer bulamayız.

–Biz bu memleketin çocuğu değil miyiz; mecburdurlar yer bulmaya.

Çıktık gazinodan...

–İlle de götürüreceksin beni operaya.

–Yapmayın, etmeyin; geç oldu...

–Hayır, götürüreceksin...

Operanın kapalı olması için canı gönülden dualar ederek geldik operaya... Ne çare ki açıldı. İçerde temsil vardı. Kapıdaki görevliler bilet sordular. Olmadığını anlayanca da:

–Yer yok efendim, dediler.

–Ne demek yer yok. Anadolu bozkırının garbın medeniyetiyle kucaklaşan donsuz çocuğu şimali garbın yosunlarından, bozkırın Cumhuriyetine şapkası altında gelerek musikinin derununa kendisini atmak ister de, ona nasıl mani olunur; Çanakkale’de ölenler bunun için mi öldüler? Sakarya’da ölenler bunun için mi öldüler? Dumlupınar’da, Kosava’da, Mohaç’ta ölenler...

Uzadı da uzadı nutuk...

Görevliler:

–Elimizden bir şey gelmez dedikçe; O:

–Gelir gelir, sizler ki bu vatani kurtardınız, operalar kurduunuz, sizler ki bozkırın donsuz çocukları, sizler ki mucizeler yaratan kahramanlar, diyordu...

Sonunda salona şöyle uzaktan bir bakıp çıkma izni verdiler. Salona girdik. O, arkada boş iki yer gördü. Beni de elimden tutup çekerek, oturdu boş yerlerden birine. Ben de yanına oturdum çaresiz. Sessiz sedasız bir süre dinledi operayı. Sonra başı önüne düştü ve uyudu.

■ DOLAP

Onu nerede tanıdığımı, şimdi hiç anımsamıyorum. Uzunca kamburumsu boyu, kısa olduğu için elle düzeltilivermiş kır saçları, özensiz sakal traşı, daima nekre bir gülücüğün kalıbına dökülmüş dudakları ve Karagöz’ünküne benzeyen genizden sesiyle turne tiyatrolarında oynayan bir sanatçıydı. Herkesin her ağzını açışta kendisinden bir nükte beklediğine inanmış, buna da alışmıştı. Dudaklarında yapışıp kalmış nekre gülücükle ses tonunun güldürüye dönük avantajını saf bir halk adamı öfkesiyle karıştırır ve nükte yerine bunu kullanırdı. O nedenle de her ağzını açışta, çevresindekiler hep gülerlerdi. Bir parça eziklik, bir parça hoşça gitme, bir parça da yanına gelenleri, kendince ödeme duygusundan ortaya çıkan bu kendine özgü görünüşün arkasında ne vardı? Oraya hiç bir zaman yaklaşmadım. Bir dostunu görünce, olağanüstü sevinmiş gibi:

–Vay mirim, diye Osmanlı usulü kandilli bir tiyatro selamı verirdi.

–Yahu nerelerdesin?

–İki nikahla rakı kadehinin arasında volta atıyorum.

Nikahın birisi evdeki karısı, öteki de tiyatroydu. Karşılaştığı tanıdık da genellikle nükte yarışına pey sürmek ister ve çokcası kabak gibi bir laf söylerdi:

–İki nikahın varsa birisini bize devretsene...

Çiğliği görmezlikten gelen bir olgunlukla:

–Tiyatroyu vermem, evdeki zebellayı al götür istersen, zaten alıştık, derdi.

«Zaten alıştık» sözcükleri pek fark edilmeyen ince bir parantez arasında çıkardı ağzından. Bazen çiğlik ölçüyü taşardı:

–Bari güzel mi?

–Benden güzel değil, istersen beni al, götür.

Ve tıksırlıklı gülücüğüyle lafı ustaca değiştirdi:

–Niye hiç görünmüyorsun, özledik yahu, nerelerdesin? .

İnsanların hırtlığına alışmıştı. Sözde nükteleşmeye dönük takılmalarda kendisinin daima bir basketbol filesi yerine konmak istendiğinin farkındaydı. Dangalak şakasının da dangalakça olduğunu bilirdi. Ama tavrını değiştirmez, her gördüğüne:

–Vay mirim, diye kandilli bir selam çakmaya devam ederdi.

Rindmeşrepliği benimsemişti; bu görüntüsünden ötürü sevildiğine inanıyordu. Akşamları rakı içerken, masada bulunanlardan biri mutlaka:

–Ne olur şu federasyon hikayesini bir daha anlatsana, diye tuttururdu.

O da anlatırdı:

–Ulan, vaktiyle bir karı aldık, futbolcuya kaçtı. Haydi o kafadan anlamıyor, ayakta anlıyor, dedik. ikincisini aldık. ikincisi de güreşçiye kaçtı... Üçüncüyü pazarlıkla aldım, bak futbolcuyla güreşçiye kaçmak yok, diye. Geçenlerde Beyoğlu'nda beraber yürüyoruz. Bir tanıdık çıktı karşıma. Ayak üstü laflamaya başladık. Bir de baktım, bizim karı yanımda yok. Ulan nerde bu karı diye, sağa sola bakındım, ilerde bir fotoğrafçı dükkanı önünde durmuş, resimleri seyrediyor. Hemen koştum yanına, hangi resme bakıyor diye bir göz attım; yumruklarını göğsüne kaldırmış bir boksöre bakıyor. Yürü ulan namussuz, dedim, federasyona mı çalışıyoruz yani..

Ağızdan ağza dolaşıp, herkesi hoşlandıran bir öyküydü bu... Bu öykünün altında belki de bir duygu dramı vardı. Ve bu öykü o dramı kapatmak için bir tepki olarak kahkaha salmasıyla ortaya çıkarılmıştı. Ne zaman beraber olsak onun:

–Vay «mirim»li temennahlarına bakar, gelenlerin kuruca asılışlarını seyrederdim:

–Bir daha anlatsana şu federasyon hikayesini..

O da kadehini ağzına dikip koyar, başlardı anlatmaya:

–Ulan, vaktiyle bir karı aldık, futbolcuya kaçtı..

Masadakiler hemen gülmeye başlardı:

–Kah kah kah, diye..

Askerlik yaptığım günlerdeydi. Askerken gazetelere yazı yazmak yasak olduğu için korkunç bir sıkıntı içindeydim. Evde iki çocuk vardı. Ahmet'le, Mehmet. Takma adla yaptığım roman çevirilerinin tefrikası ancak beş kağıt getiriyordu. Onu da her zaman alamıyordum. Bunalıp duruyordum. Bir öğle sonrası ona rastlamıştım. O da hastaneden yeni çıkmıştı Temsiller vermeye gelmiş olan bir tiyatro grubunda çalışıyordu. Akşama kadar boştu.

–Gel bir yerde oturup, içelim; ama bende fazla para yok, dedim.

Ceplerini karıştırdı, onda da fazla

bir şey yok

–Veresiye içebileceğimiz bir yer bulduk. Ama vakit öğleyi geçmiş olduğu için lokanta kapalıydı. O:

–Yahu mirim nerde içsek, diye avucuyla saçlarını karıştırıyordu.

Birden:

–Dur, dedi, bir şişe rakı alıp parkta içelim. Aklım yattı benim de:

–Olur, dedim.

Tütüncüden bir küçük rakı aldık, kentın en büyük parkının yolunu tuttuk.

Yolda dertleşiyorduk. O hastanede yattığı sürece tiyatroya borçlanmış. Ayrica oyuna sarhoş gelmesi de yasak edilmişti. Akşama temsile beraber gidersek, tiyatronun sahibi belki benim hatırıma bir şey demezdi. Tiyatronun sahibi de ünlü bir oyuncuydu ve dostumuzdu. Bir şey demeyeceğine emindim ben. Elimizde gazeteye sarılı şişeyle yürüyorduk. Parka girdik. gözümüze kuytu bir bank kestirip yanyana oturduk... Gazete kağıdından çıkardık

şişeyi. O usta bir alışkanlıkla şişeyi aşağı doğru yatırıp dibine avucunun köküyle iki kez vurdu. Mantar yan yarıya çıktı şişenin ağzından.. Bir fırt ben, bir fırt o...

–Mirim.. boş vereceksin hayata..

–Bırak be kardeşim, boş versen de aynı bokun soyu, boş vermesen de... O:

–Bizimki evde dikmiş dikmese, bizim de durumumuz ayna, diyordu.

Arada sırada da bok sürüyordu. Aslında kronik tüberkülozdu. Parkın öteki ucunda, lunaparkın dev boyutlu dönme dolaba dönüyordu. Şişede rakı yarıya inmişti. Ama henüz sohbeti kahkahaya çevirememiştik.

–Bu rakı yetmeyecek bize, dedim. Şişeye baktı:

–Yetmeyecek, dedi.

–Gel şu karşıdaki dolaba binelim, hem döneriz, hem içeriz, daha iyi tutar.

Bir mucize bulmuşuz gibi sevindi:

–Yaşa mirim, haydi gidip binelim.

Girdik lunaparka... Çoluk çocuk bir yığın insan lunaparklara özgü bir şamata ortasında kaynaşmış duruyordu. Dönme dolaba yaklaştık. Aklımda kaldığı kadarıyla bir liraya beş kez döndürüyorlardı galiba... Cebimizdeki bütün paraları verdik:

–Bu paraya ne kadar döndürürsen o kadar döndür, dedik..

Biraz sonra dolap ağırlaştı ve durdu. Dolap salıncaklarına binmek için merdivenli kürsü gibi bir, yerin dibinde kuyruğa girdik. Arada bir, şişeden birer fırt çekiyorduk. Sıra bize geldi. Dönme dolapçının adamı:

–Çocuk falan yok mu, dedi.

–Yok, dedik.

–Öyleyse karşılıklı çaprazlama oturun, denge bozulmasın, dedi.

Karşılıklı çaprazlama oturduk. Neşelenmiştik, gülüyorduk. Oturduğumuz salıncak yavaş yavaş yükseliyor, aşağıdaki kürsünün önüne gelen boş salıncaklara yeni müşteriler biniyordu. Bir fırt ben içiyordum, bir fırt o... insanlar karıncalar gibi dolaşıyorlardı parkta... Derken bir ırgalanma oldu. Sürat arttı. Dolap yükünü almış, motora yol vermişti... Uçar gibi yükselip, düşer gibi alçalıyorduk. İnsanlar bir büyüyor, bir küçülüyor, parkın havuzu bir görünüyor, bir kayboluyordu. Bir fırt ben içiyordum, bir fırt o...

Başımız dönüyor gibiydi. İçkiden mi, dolaptan mı, orası pek belli değildi...

Ve gülüyorduk... Konuşmadan gülüyorduk. Bir tepelere vuruyor, bir uçurumlara iniyorduk. Hayatımızın tüm grafiğini bir anda yaşıyorduk sanki... Ve insanlar da bir büyüyor, bir küçülüyordu. Döndük, döndük, döndük... Dolap durdu, tekrar döndü. Tekrar döndü, tekrar durdu. Yeni müşteriler bindi, eski müşteriler indi... Bize kimse bir şey demiyordu. O:

–Herifler bizden hoşlandı, galiba hiç indirmeyecekler, diyordu.

Sonunda artan baş dönmesiyle usandı dolaptan. Ben dolap kürsünün yanından geçerken, elimi dolapçının adamına sallıyordum:

–Artık ineceğiz, diye bağıryordum. Bir süre sonra indik...

Akşam oluyordu. Temsil saatine kadar, biraz daha içmeyi düşünüyorduk. Kredimiz olan lokanta herhalde artık açılmıştı... Boşalan rakı şişesini bir tarafa atmıştık elimizden... Ben yazarlıkla işsizliğin zorluğundan yakınıyordum, O tiyatronun belalarından. Lokantada da içtik bir süre... Tiyatroya geldiğimizde temsil başlamıştı. Ferdeau'nun «Dindon»unu adapte etmişler, onu oynuyorlardı. Bizim dostun iki ayrı kompozisyon rolü vardı. Bir tabloda sağır bir ihtiyar, bir başka tabloda da komiser olacaktı. İhtiyarı oynayacağı, tablonun geçtiğini sanarak, kimseye, görünmeden komiser kılığına girip

öyle çıkmıştı sahneye... Oysa daha hiç sıra gelmemişti kendisine... Kulise geri çektiler hemen... Seyirciler anlamsız bir komiserin birden sahneye fırlamasına, gülüyorlardı... Tiyatronun sahibi küplere binmişti:

–Yok, bu böyle olmaz, gözünün yaşına bakmadan kovacağım bu serseriye, diyordu.

O ise dönme dolabı anlatıyor:

–Mirim kızma kızma, bir gün sen de gel hep beraber binelim, diyordu.

Oyunun sonunda selama çıktığı zaman da halkı kandilli temennahiyla selamladı yine... Kırk yılda bir karşılaştık.

–Vay mirim, diye kandilli selamını verirdi hemen.

Sonra da:

–Yahu derdi, neydi o dolap... Geçmişî kınalı dünyada bütün dolapların en unutamadığımı o oldu...

■ RENKLİ BİR SÜPER GAZETECİ

İri gövdesi, arkaya doğru arslan yelesine benzeyen kabarık kıvrak saçları davudi sesi, yeryüzünde bir tek kendisi varmışçasına iri cümleli çarpıcı konuşmasıyla gök renkli bir insandı. Altı defa mı, yedi defa mı, sekiz defa mı, evlenip boşanmış, evlenmişti. Eski karlılarından birinden söz açtığı zaman:

–Ha tanıyım O orospuyu, vaktiyle benim karımdı, diye lafa başlardı.

“Orospu” sözcüğünü hakaret olarak değil, babayani bir üslubun tepeden ve şefkatli bir raconu olarak kullanırdı. Hiç bir protokol kuralına, ezilip büzülmeğe yer vermeyen bir duruşu vardı. Dostlarıyla karşılaştığı zaman, kollarını açar küçük çapta bir top gürlemesine benzeyen sesiyle:

–Öperim, derdi.

Ve, bir Apollon edasıyla daima överdi karşısındakini:

–Beğeniyorum seni, devam et, güzel yazıyorsun...

Vaktiyle İran şahı Türkiye'ye geldiği zaman, kendisinden demeç almak istemiş, olanak bulamamış, oturup sanki Şah'la konuşmuş gibi koca bir yazı döktürmüştü. Ertesi gün yazı gazetesinde manşet olarak çıkınca, ortalık birbirine girmiş, devrin polisleri kendisini bulmak için seferber olmuşlardı. o da Langa'daki bostanların arasına gidip saklanmıştı, fırtına mayna olunca kadar... Bir romanında da Fatih Mehmet'in yüzüne bir tokat patlatmıştı kahramanına. Üniversite:

–Fatih'i tokatlatmak da ne demek, diye ayağa kalkmıştı.

O da açık bir arabayla gençlere nutuk söylemek ve romanını savunmak için Beyazıt'a gitmiş, kalabalığın nutuk falan dinleyecek durumda olmadığını görünce, yan sokaklardan geri dönmüştü. Ama bu anısından söz ederken:

–Gittim, anlattım keratalara, cumhuriyetçiliğin ne demek olduğunu, derdi.

Bazen genç bakanları ziyarete gider, özel kalemde beklemeden, kapıyı da vurmada, bakanın odasına girer:

–Öperim, görmeye geldim seni, diyerek, bakanın masasının üstüne oturur, bu pervasız davranış önünde ezilip büzülen bakana öğütler vermeye başlardı:

–İcraatını beğeniyorum, devam et. Mustafa Kemal'in sözünü unutma, dayanacaksın. O benim indirimli telefon kağıdım da imzala..

Nüfus kağıdı yoktu. Nüfus kağıdına ihtiyacı da yoktu. Bürokratik formalitelerle uğraşmazdı. Örneğin kömür almak için nüfus kağıdını göstermek zorunda kalsa, hemen valiye telefonu açar:

–Öperim, derdi. çalışmanı beğeniyorum. şu bizim kömürü gönder, üşümeye başladım.

Bir kez de, karısı mı bastırılmış ne olmuş, zamparalıktan hapse girmişti. Hapishanede müdürün koltuğunda oturuyor, ziyaretçilerini orada kabul ediyor, sanki müdür kendisiymiş gibi onlara çay, kahve ikram ediyordu. Sonunda sıkılmıştı hapis yatmaktan. Başbakan Saraçoğlu'ya bir telgraf çekmişti:

–Karı yüzünden zindanda yatmaktan usandım. Beni buradan çıkar lütfen, öperim.

Dış politika konularında devletlerarası çevrilen gizli dolapları fevkalade iyi bilen bir «Süper gazeteci» tavrıyla ne şirin şeyler anlatırdı.

–Musul'daki İngiliz casuslarının deşifre olması üstüne, Moskova, Kral Zogo vasıtasıyla Mustafa Kemal'e işareti çaktı. Berlin, Zogo'yu likide etmek istedi. Fransa hariciyesi, İtalya'yı öne sürerek Trieste meselesini alevlendirdi ve Irak'la gizli bir anlaşma imzaladı. Ben o zaman Bağdat'taydım...

Ağzından bal akardı sanki, hayran hayran, itirazsız dinlerdin. Bir yaz günü, bir Kadıköy vapurunun arka güvertesinde rastlamıştım ona. Beni görünce:

–Öperim, gel buraya, demişti.

İri gövdesiyle kalabalık sıranın üstünde tek başınaymış gibi rahat ve görkemli oturuyordu. Yanına sıkışmıştım. Deniz, şıkır şıkırdı. Kadınlar, kızlar, iyi taranmış saçları, yazlık ince giysileri, çıplak kolları, çıplak bacaklarıyla nefes kesecek dirilikteydiler. Sigara tabakasını uzattı:

–Al bir sigara iç.

–Bıraktım sigarayı, bir hafta oluyor.

–Haydi efendim. Başla yeniden. Bak deniz ne güzel, kadınlar ne güzel.

Gerçekten de, deniz de güzeldi, kadınlar da. Dayanamadım, aldım, yaktım bir sigara..

–Sen benim nasıl sünnet olduğumu bilir misin?

Öyle yüksek sesle konuşuyordu ki, herkes bize bakıyordu:

–Hayır bilmiyorum.

–On yedi yaşında sünnet oldum ben...

–Yaaa. Niye o kadar geç?

–Bahriyede talebeydim. Muayenede ortaya çıktı sünnetsiz olduğum. Müdür bir kart yazdı. Al bununla hastaneye git, sünnet ol gel, dedi. Kartı aldım, hastanede sertabibin yanına çıktım, selam verip kartı uzattım. Sertabip kartı okudu, bana döndü:

–Çocuk nerde, dedi.

–Çocuk benim efendim, dedim.

–Oha, eşşekoğlu eşşek? Bu yaşa kadar ne halt ettin, dedi.

–Fırsat bulamadım efendim, dedim. Zile bastı. Gelen postaya:

–Al bu herifi operatör bilmem kime götür.

Çükünü kessinler, dedi.

Ben, postanın yanında süklüm püklüm ameliyathanenin yolunu tuttum.. Herkes bizi, daha doğrusu onu dinliyordu. Kadınlar kızlar, zaptedilmiş gizli bir gülücükle önlere bakıyorlardı. Ben de, çevreyle ilgisizmiş gibi devam ediyordum dinlemeye.. O anlatıyordu:

–Yirmi iki, yirmi üç yaşlarında altın saçlı bir hastabakıcı, «Soyunun» dedi.

Kızara, bozara soyundum. Bir külot kaldı ayağımda.

–Külotunuzu da çıkarın:

–Gözlerimi kapayıp, çıkardım külotu da.

Hastabakıcı eğildi, tam kasığıma iğne yapacakken, benimkinden bir faaliyet baş gösterdi... Eee, yaş on yedi... Davudi sesiyle sonuna kadar anlatmıştı o hikayeyi. Bütün vapur bizi dinlemişti.

–Sonra biliyor musun ne oldu? Hayatımda ilk yattığım kadın, o hastabakıcı oldu.

Bir gün de, gençliğinde nasıl yazı yazdığını anlatmıştı. Çırlıçiplak soyunur, sırtüstü yatar, sevgilisini de çırlıçiplak soyup, kucağına oturtmuş.

–Yazı makinesi göğsümden, yattığım yerden dikte ettirirdim orospuya. Bizanslı kızların aşklarını öyle yazdırıyordum.

Genellikle fakir yaşar, ama parasızlığını hiç belli etmezdi. Bazen zengince birini bulur, hemen birlikte gazete çıkarmaya girişirdi. Gazetenin hazırlıkları sırasında her akşam Beyoğlu'na çıkılır, yenilir içilir; içilir yenilirdi. Sonunda para tükendiğin de, gazetenin çıkması başka bir zengin bulununcaya kadar ertelenirdi. Yine böyle bir gazete çıkarma arifesinde, sevdiği bir kaç işsiz gazeteci ve ahbabı olan ünlü bir şarkıcı hanımla Boğaz'da bir lokantaya gitmişti. Sofra, dolmalar, taramalar, tuzlu balıklar, midye tavalarıyla donatılmıştı. Şarkıcı hanım hafiften hafiften türküler söylüyordu. Saat gecenin on birine doğru korka, çekine

Şef garson gelmiş:

–Efendim kapatmak zorundayız, demişti. O celallenmişti:

–Ne demek kapatmak zorundayız?

–Efendim, on birden sonra açık kalmaya polis müsaade etmiyor.

–Gönder sen, o polisi buraya..

Şef garson, la-havle çekerek kös kös geri dönmüştü. Az sonra bir bekçiyle, bir polis yaklaştılar masaya. Lokantada başka müşteri yoktu. Polis:

–Lokanta kapanacak, lütfen terk edin lokantayı, dedi.

O gürleyen sesiyle:

–Utanmıyor musun ulan, dedi. Vatandaşın eğlence hakkını kısıtlamaya?

–Efendim vazife başında hakaret edemezsiniz..

–Seni Kars'a südüreyim de gör..

Polis bekçiye, "Kolundan tut" gibilerden işaret etti. Bekçi yaklaşınca bizimki sardalya tabağını bekçinin suratına geçirdi. O arada balıklardan biri de polisin omuzuna yapıştı. Polis, balığı aldı eliyle, koyacak yer de bulamadı. Bir elinde balık:

–Buyrun karakola, zabıt tutacağız, mahkemeye sevk edileceksiniz, demeye başladı.

İşsiz gazeteciler şamata ediyorlardı:

–Sen biliyor musun biz kimiz, ekmeğinle oynuyorsun, bak karışmayız falan..

Şarkıcı hanım da:

–Rica ederim bizi rahat bırakın, diyordu. Bekçi, lokantanın kapısına çıkmış düdüğü çalıyor, yardımcı çağırıyordu.

Beş dakika ya geçti, ya geçmedi, iki polis daha geldi. Durum ciddiydi. Ama masada tehditler sürüyordu:

–E peki yarın görürsünüz. Polisler:

–Haydi yürüyün karakola, dediler.

Bütün takım, polislerle bekçinin ortasında karakolu boyladı. Karakolda bir komiser muavini, cümbür cemaat içeri dalanları görünce:

–Ne oluyor, diye ayağa kalkmıştı.

Suç büyüktü. Lokantadan zamanında çıkmamak. Polise vazife başında hakaret. Bekçiye sardalya balığı atmak... Bizim ünlü gazeteci, tayinlere devam ediyordu:

–Seni Van'a südüreceğim, seni Siirt'e... Biliyor musunuz biz kimiz?

Sarı kartlar, sarı kart taklidi hüviyetler çıkarılıp gösteriliyordu. Komiser muavini biraz duraklamıştı. Bizimki bir komutan ciddiyetiyle:

–Bana valiyi bul, dedi.

Durum yan odadan emniyetteki, nöbetçi amire yansıtıldı. Ve nasıl olduysa oldu, vali bulundu.

–Ver bakayım valiyi bana...

Alınan telefon ahizesi:

–Öperim, sana dargındım ama şimdi barışıyorum. Nasıl oluyor da bir demokraside, vatandaşın eğlence hakkı kısıtlanıyor. Biz eşkiya mıyız? Arkadaşlarla azıcık eğlenmeye hakkımız yok mu? Abdülhamit bile yapmadı bu sizin yaptığınızı...

Ben o akşamı yaşamadım ama öyle çok dinledim ki, yaşamış gibi biliyorum. Sonunda takım, polislerle sulh olmuş. Bu kez yine bizim üstad, polislere:

–Beğendim sizi çocuklar, demiş. Siz görevinizi yaptınız. İçişleri Bakanına söyleyeceğim, hepinizi terfi ettireceğim Başınız sıkışınca bana gelin..

Ve o hengamede, lokantanın faturası da ödenmemiş tabii... Gerçekten renkli insandı, renkli.. Bir akşam da Haydarpaşa garında yalnız sandığı güzelce bir kadına laf atmış. Meğer kadının üsteğmen bir nişanlısı varmış az ötede. Üsteğmen bir yumruk vurmuş gözüne. Bir anda, iri gövdesine moraran gözle hazret:

–Aferin delikanlı, diye nutka başlamış. Bir Türk subayı böyle savunmalı işte namusunu. Seni takdir ettim.

Son gördüğümde:

–Nasılınsınız, demiştim.

–Domuz gibiyim, demişti.

Aslında, içinde hiç mi hiç bir kötülüğü olmayan, yaşlı ve afacanlıklar seven yaramaz bir çocuk gibiydi. Yaramaz ve yalnız bir çocuk gibi...

Kalın sağlıcakla...

Kaynak

1. Bir Yumak İnsan Çetin Altan, Milliyet Yayınları, 1977 İstanbul

Prof. Dr. Semih Baskan

1947 yılının 29 Nisan'ında Ankara'da dünyaya geldim. Doğduğum ev Necatibey Caddesi Dinç Apartmanı 2 No'lu daire idi. Annem ev hanımı idi, babam bugün Maltepe'de çok katlı otoparkın arkasında o günlerde bulunan Elektrik Gaz Otobüs (EGO) işletmesinde Teftiş Kurulu'nda çalışmakta idi. Bu kuruldan sonraki yıllarda 39 yıl 9 ay çalışarak emekli olacaktı. Süvari Alayında Subay olan amcam ve babannemle birlikte bu evde oturduk. Evimizin karşısında geniş bir arsa vardı. Burada bizler top oynar, Ankara'ya görevli gelmiş

Amerikalılar ise burada Amerikan futbolu oynar, bizler de onları seyrederdik. Daha sonra bu araziye Bayındırlık ve İskân Bakanlığı binaları yapıldı, bizlerin de top oynama olanakları kısıtlandı. Biz de Necatibey Caddesi'nde top oynamaya başladık. Arada bir araba geçtiğinde kenara çekilir, sonra tekrar oyunumuza devam ederdik. Şimdi bu caddenin yoğun trafikteki halini görünce o çocukluk günlerime inanamam gelmiyor. 1953 yılında ilkokula başladım. Sarar İlkokulu Ankara Necatibey Caddesi'nde bulunan güzel bir okuldu. Şimdi Ankara Üniversitesi Rektörü olan Sevgili Prof. Dr. Cemal Taluğ ile birlikte 5 yıl bu güzel okulda okuduk. Bize alfabeyi öğreten ve rahmetle andığımız Sevgili İlkokul Hocamız Neriman Çamlıyar'ı unutmamız imkânsızdır. Müzik öğretmenim olan Kemal Eroğlu'nun oğlu Ümit ile sınıf arkadaşı idik. Hocamız bizim sesimiz güzel olduğundan çok sesli çocuk korolarında görev verdi. Daha sonra sevgili arkadaşım Ümit Eroğlu Türk Hafif Batı Müziği piyasasında başarılı bir aranjör olarak ismini duyurdu.

1953 yılı benim için mutlu bir yıl oldu. Erkek kardeşim Melih dünyaya geldi. Onun gibi bir kardeşim olduğu için kendimi hep şanslı hissettim. İki kardeş olarak uyumlu davranışlarımız toplumumuz tarafından hep takdirle karşılandı. Annemiz ve babamızın bizleri çok iyi birer evlat olarak yetiştirdikleri inancındayım. Bizler de iki kardeş olarak onlara layık olmaya çalışıyoruz.

İlkokulu bitirdikten sonra Namık Kemal Ortaokulu'na kaydoldum. Saraçoğlu Mahallesi'nde bulunan bu okulum da bende hep güzel izler bırakmıştır. Kütüphaneye gitme, kitapları karıştırma, hikâye ve roman okuma zevklerini hep burada tattım. Arkasındaki sahada Türkiye'de ilk kez ışıklandırılıp gece basketbol maçları oynuyorduk. Çok güzel arkadaşlıklar edindim. Sınıf arkadaşım Nuri Tan sonraki yıllarda İstanbul'a gidecek ve Eczacıbaşı ve Milli Basketbol Takımları'nın bir yıldız oyuncusu olacak ve 17 yılda 17 şampiyonluk yaşayacaktı. 1960 ihtilalini çok yakından yaşadım. Karşı apartmanda Milli Savunma Bakanı Şemi Ergin oturmakta idi. Saraçoğlu Mahallesi'nde Genel Kurmay Başkanı Rüştü Er-

delhun ikamet ediyordu. Eniştem Gazeteci ve Demokrat Parti Milletvekili Mekki Sait Esen teyzemle Bahçelievler'de oturmakta idiler. Bu insanların tutuklanışlarını, Yassıada Mahkemeleri ve Kayseri Cezaevi'ndeki yaşantıları hep çocuk gözümde belleklerimde yer aldı. Rahmetli Başbakan Menderes'in oğlu Aydın Menderes son sınıfta bizim okula geldi. Birlikte okuduk.

1961 yılına geldiğimizde artık liseli olmuştum. Ankara'nın en köklü liselerinden biri olan Atatürk Lisesi'ne kaydımı yaptırdım. Bugün kırk yıllık bir hekim ve kıdemli bir öğretim üyesi olarak lisemin eğitim kalitesini ve kadrosunu değerlendirdiğimde bugünkü pek çok üniversitenin üstünde olduğunu söyleyebilirim. Çok değerli hocalarımızdan aldığımız eğitimin bugünkü düzeye ulaşmamızda çok büyük katkıları olduğu bir gerçektir. Bir değerli hocam olan Rahmetli Orhan Dengiz'de sonraki yıllarda politikaya atılarak Sayın Süleyman Demirel Hükümetleri'nde Milli Eğitim Bakanı olarak önemli görevler üstlenecekti. Dönem arkadaşlarım olarak İlber Ortaylı, Ali Külebi ve Kenan Işık'ı bir çırpıda saymam mümkün. Kişiliğimi bulmamda ve olgunlaşmamda bu okul bana çok şeyler kattı. Sınıf arkadaşım Taner Katırcıoğlu'nun kaptanlığını yaptığı okul voleybol takımımızın Saint Joseph Lisesi'ni 3-2 yenerek Türkiye Şampiyonu olma zevkini hep birlikte tattık.

1989 Yılında Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi Mezunlarının Toplantısı'nda Gülsün-Başak ve Semih Baskan bir aradalar.

1964 yılına geldiğinde Atatürk Lisesi'nden mezun 17 genç insan olarak yeni ideallerimiz doğrultusunda Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kaydoluyorduk. Benimle birlikte kaydolanlar arasında şimdi Fakülte'de öğretim üyesi olarak görev yapan Prof. Dr. Ercüment Kuterdem, Prof. Dr. Kadri Anafarta, Rahmetli Prof. Dr. Nuri Kamel'i sayabilmemiz mümkündü. İlk sınıf olan F.K.B. (Fizik-Kimya-Botanik)'yi Ankara Fen Fakültesi'nin ihişamlı binalarında ve amfilerinde diğer fakültelerdeki arkadaşlarımla birlikte okuduk. Çok güzel çiçeklerle donanmış bahçelerinde koyu sohbetler yapardık. İkinci Sınıfa geçince de Dikimevi'ndeki Fakülteye devam etmeye başladık.

Birinci sınıfta okurken bir ağabey benim yanıma gelip "Delikanlı sen benim Öğrenci Cemiyeti'nin 1. sınıf temsilcisi olacaksın, seçimlere gireceksin" dedi. Cahilliğimden olacak acemice sordum: "Siz beni nasıl buldunuz?". Ağabeyim sert ve kesin yanıt verdi. "Sen karışma". Bu yanıtın sahibi bugün Türkiye'nin en saygın bilim Kurulları'nın başında gelen TÜBA'nın Başkanı Prof. Dr. Yücel Kanpolat idi. Kendisi beni bambaşka bir dünyanın içine çekti. Ankara Tıp Fakültesi Öğrenci Cemiyeti'nde Prof. Dr. İlhan Günalp, Merhum Doktor Ergün Atasü, Uz. Dr. Aydoğan Baykan, Uz. Dr. Akın Ülkü, Doç. Dr. Muvaffak Sipahi-oğlu gibi isimlerle çok işler başardık. O dönemde Çetin Altan, İlhami Soysal, Nadir Nadi, İlhan Selçuk, Şevket Süreyya Aydemir gibi dönemin önemli isimlerini ve kalemlerini Dikimevi'ndeki öğrenci kantininde ve amfilerinde ağırlayarak konferanslar verdirmek ve tartışma platformları yaratmak kanımca çok önemli etkinliklerdendi. Bunlara ilaveten öğrenci kantininde yemek çıkarmak, 14 Mart Dergisi'ni ve öğrenci notlarını teksir olarak basmak, 14 Mart Baloları'nı düzenlemek, Mezuniyet Törenleri'ni organize etmek, o günlerde

Ankara Tıp Fakültesi Mezuniyet Töreninde Dekan Prof. Dr. Semih Baskan Yeni Mezunlara Hitap Ediyor.

Yaşadığım mutlu ve anlamlı günlerden bir tanesi sevgili Savaş Koçak'ın İstanbul Tıp Fakültesi'ndeki Doçentlik Sınavı Hatırası; 1995.

çok popüler olan Ankara Sanat Tiyatrosu'nda toplu matinelere düzenlemek faaliyet alanlarımız arasında idi.

1967 yılında ise bir grup genç ve idealist arkadaşım ile Ankara Tıp Fakültesi Sosyal Demokrasi Derneği'ni kurduk. Kurucular arasında benimle birlikte bugün öğretim üyesi olan Prof. Dr. Bülent Alıç, Prof. Dr. İlhan Tuncer, Rahmetli Prof. Dr. Hadi Akay, Doç. Dr. Muvaffak Sipahioğlu'nu ve Uz. Dr. Ömer Cengiz, Uz. Dr. Saniye Şen, Uz. Dr. Sinan Akpınar ve Rahmetli Dr. Duruhan Çulha'yı sayabilmem mümkün. Sosyal Demokrasi Dernekleri Federasyonu'nda sevgili arkadaşlarım başta başkanlar, avukat Nail Gürman, Semih Eryıldız ve bunlara ilaveten Merhum Sevgili Ali Dinçer, Yaşar Çıtak, Ethem Özbakır ve Levent Tosun ile bizce çok yararlı çalışmalar yaptık. Topladığımız eşantimon ilaçlarla köylere gitmek, hastaları tedavi etmek ve bilinçlendirme toplantıları yapmak faaliyet alanlarının içinde yer almaktaydı. Başbakan Süleyman Demirel'in sözlerini tekdüz edencesine Ankara'da Atatürk Bulvarı'nda yolları aşındıran sayısız yürüyüş gerçekleştirdik. O tarihlerde genç bir Doçent olan Deniz Baykal Morfoloji Binamıza gelerek bizlere sosyal demokrasi alanında konferanslar veriyordu. 1968 olaylarını boykot ve işgal-leri canlı yaşadık. Bu kuşağın tüm çabalarının bu ülke için ve iyi niyetle yapıldığı inancındayım. Bizler Türkiye ve insanlık için idealleri olan ve bunların gerçekleşmesi için yılmadan koşan ve toplumsal olaylara daha duyarlı bir "68 kuşağı" idik. 12 Mart 1971 Askeri Muhtırası bu öğrenci faaliyetlerini sona erdiren bir darbe oluyordu. Ne yazık ki o günden elimize kalan pek az yazılı malzeme bulunmaktadır.

Ankara Tıp Fakültesi'nde çok büyük ve değerli hocalardan dersler aldık. Anatomide Prof. Dr. İbrahim Veli Odar, Psikiyatri'de Prof. Dr. Rasim Adasal, Para-

Genel Cerrahi Klinik Direktörlerinden Rahmetli Prof. Dr. Hilmi Akın'ın Emeklilik Töreni'nde Sonra Çekilen Bir Anı Fotoğrafı

zitoloji'de Aslan Hoca lakaplı Prof. Dr. Hasan Şükrü Oytun, Farmakoloji'de Prof. Dr. Kazım Türker ve Prof. Dr. Şükrü Kaymakçalan bu değerli isimlerden sadece birkaç örnektir. Ankara Tıp Fakültesi'nde okurken cerrahide asistan olmayı hedeflemiştim. İşte bu nedenle yaz aylarında tatile gitmeyi hep cerrahi kliniğinde çalıştım, geceleri nöbet tuttum. Mezun olduktan sonra yaptığım bu çalışmaların meslek yaşantıma olumlu katkılar sağladığını ileriki yıllarda fark etme olanağını buldum.

1971 yılında Ankara Tıp Fakültesi'nden Haziran döneminde mezun oldum. O yıllar Fakültemizde 3 Cerrahi Kliniği bulunmaktaydı. Temmuz ayında asistan sınavını kazanıp I. Cerrahi Kliniği'ne girdim. I. Cerrahi Kliniği o gün öğretim üyesi olarak çok büyük isimleri barındırıyordu. Bugün rahmetle andığım Hocalarım Prof. Dr. Hilmi Akın, Prof. Dr. Orhan Bumin, Prof. Dr. Şadan Eraslan, Prof. Dr. Ahmet Yayıoğlu, Prof. Dr. Ferruh Uzer ve halen hayatta olan sevgili hocalarım Prof. Dr. İbrahim Ceylan ve Prof. Dr. Kazım Ergin o dönemin akademik kadrosunu oluşturmaktaydılar. Daha sonra Profesör olan Dikmen Arıbal, Nusret Torun, Altan Tüzener, Bahattin Korucu ve Akın Önbayrak Hocalarım bu ekibi tamamlıyorlardı. 1974 yılında Üniversite Kanunu aynı isimli Klinikleri tek çatı altında birleştiriyor, bu kez de II. ve III. Cerrahi Klinikleri'nin değerli hocalarıyla çalışma olanağı buluyordum. Prof. Dr. Osman Akata ve Prof. Dr. Kamil İmamoğlu bu değerli isimlerden ilk aklıma gelenler olarak sıralanabilir. Bu zengin bilim

Kasım 1976'da Van Depreminde Op. Dr. Semih Baskan Van Devlet Hastanesi'nde Rahmetli Bülent Ecevit ve Rahmetli Başhekim Op. Dr. Ertuğrul Yeğin Altay ile birlikte hastaları dolaşıyorlar

mutfağı benim gelişmemde çok önemli katkılar sağladı. Beni yetiştiren tüm hocalarıma her zaman şükran hislerimi ifade etmeyi bir borç bilirim. Hayatta tesadüflerin bazen güzel sonuçlar doğurduğuna inanan biriymim 1971 yılında asistanlığa başladıktan kısa bir süre sonra hastaneye yatan ve apendektomi ameliyatı geçiren bir genç bayan aynı Türk filmlerinde olduğu gibi daha sonra benim hayat arkadaşım oluyordu. Sevgili eşim Gülsün'le bu şekilde tanıştık ve 1974 yılında evlendik. 1976 yılında bu kez gene iki mutluluğu bir arada yaşadım. Bu yıl içerisinde bir hafta arayla hem baba olmanın hem de Genel Cerrahi Uzmanı olmanın mutluluğunu ve hazzını yaşadım. Bu yıl kızım Başak dünyaya geldi. Bu benim hayatımda çok farklı bir dönemin başlangıcını oluşturuyordu. Baba olmanın verdiği inanılmaz bir duygunun yanı sıra annemin ve babamın değerini o günden sonra daha farklı hissetmeye başladım.

1976 yılından itibaren Ankara Tıp Genel Cerrahi Kliniği'nde baş asistan olarak göreve başladım. 12 Eylül öncesi dönemin en acımasız olaylarını bir hekim olarak çok yakından yaşadım. Gençcik delikanlıların silahlı çatışmalarda yaralanmaları, onların tekrar hayata döndürülmeleri için verdiğimiz uğraşlar hep belleklerimizde acı ve taze hatıralar olarak yer alacaktır. 1982 yılında İstanbul'da Ord. Prof. Dr. Tefik Sağlam'ın isminin verildiği muhteşem amfide "Akut Pankreatit" konulu dersle Doçent ünvanını aldım. Prof. Dr. Erol Düren Hocamın başkanlık ettiği bir jüriden ameliyat, kollogyum ve ders aşamalarında tüm hocalarımın oy birliği ile bu unvanı almak her hatırladığımda bana gurur verir.

1976 yılında Uzman olduğum günden itibaren hep Kliniğimdeki cerrahi eğitimin içerisinde yer aldım. Bu uğraşım bugüne kadar hep sürdü. 1985 yılında Ankara Tıp Fakültesi'ne Dekan Yardımcısı olarak atandım. Beni bu göreve getiren Rahmetli Hocam Prof. Dr. Hayati Ekmen'den insanları kırmadan ve hakaret etmeden yöneticiliğin nasıl yapılabileceğinin en güzel örneklerini öğrendim. 1989 yılında ise hayatımda önemli bir değişiklik oldu ve Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanlığı görevine atandım. Kayseri'de görev yaptığım süre içerisinde çok güzel dostluklar ve arkadaşlıklar edindim. Yeni kurulan bir Fakülte'de ve

1968 yılı Mezuniyet Töreninde Önde Rahmetli İsmet İnönü ve arkasında Semih Baskan.

genç bir öğretim üyesi ekibiyle son derece kısıtlı olanaklara rağmen neler yapabileceğinin güzel örneklerini ortaya koyduk. 1991 yılının Eylül ayında yaklaşık 2 yıl 9 ay görev yaptığım Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden ayrılıp Ankara'ya dönerken bu süre içerisinde birlikte çalıştığım personel arkadaşlarımdan ayrılmam hiç kolay olmadı.

1991 yılı Eylül'ünde ise bu kez Ankara'ya dönüyor ve Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanlığı'na atanıyordum. 1964 yılında öğrenci olarak girdiğim Cumhuriyet'in ilk Tıp Fakültesi'nde genç bir Dekan olarak görev almamın hayatımın en büyük onuru olduğu inancındayım. Beni birinci sınıftan tanıyan hocalarıma bu köklü kurumda yöneticilik yapmanın çok zor olduğu bilinciyle hareket ettim. Kimseyi kırmadan ancak kanunları ve yasal düzenlemeleri çiğnemenen görevimi sürdürmeye çalıştım. Anti demokratik bir yasa olan Yükseköğretim Kanunu'na rağmen bir yöneticinin paylaşımcı ve ekip anlayışı ile neler yapabileceğinin güzel örneklerini ortaya koyduk. 19 Ekim 1995 Ankara Tıp Fakültesi'nin kuruluşunun 50. yıl dönümü idi. Dekan olduğum günden beri hep bir sloganı ortaya attım ve bu sloganın bugün herkes tarafından benimsenmiş olduğunu görmek bana büyük bir mutluluk ve haz veriyor. "Ankara Tıp Fakültesi Cumhuriyet'in ilk Tıp Fakültesi'dir." İşte bu köklü ve yüce kuruluşun 50. Kuruluş yıl dönümünü düzenlemek onuru dekan olarak, bana nasip oldu. 1946 yılında Fakültemizden mezun olan ve meslekte 50. yıllarını doldurmuş olan büyüklerimizi tek tek arayıp bulmaya çalıştık. Hayatta olan ve bulabildiğimiz 77 meslek büyüğümüzü törenimize davet ederek, onlara birer şükran plaketi sunduk. Bunun yanı sıra Ankara Tıp Fakültesi'nin kuruluşunda çok büyük emekleri geçen 2. Cumhurbaşkanı Rahmetli İsmet İnönü'nün oğlu Rahmetli Prof. Dr. Erdal İnönü'ye, Rahmetli Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel'in kızı Canan Yücel Eronat'a ve Rahmetli Zeki Hakkı Pamir Paşa'nın oğlu Prof. Dr. Ahmet Pamir'e gene bu törende şükran plaketerimizi sunma olanağını elde ettik. 50. Yıl Hatıra Ormanı ve Ankara Tıp Fakültesi Belgeseli, Ankara Tıp Fakültesi Marşı gibi diğer etkinliklerimizi de bu kutlamalarımızın içerisinde gerçekleştirdik.

1996 yılında bir Rektörlük seçimlerine girme deneyimim oldu. Bu süreçte bana yakışan tutum ve davranışlarla tamamladım. Seçimde II. sırada yer aldım. Tıp Fakültesi Akademik Genel Kurul'unda verdiğim ve öğretim üyelerinin beni ayakta alkışladıkları toplantıda, ilkelerim doğrultusunda daha bir uzun süre Dekanlığı devam ettirebilme hakkım olmasına rağmen bu onurlu görevden seçimden sonra ayrıldım. Kimseyi kırmadan Dekanlık görevimi sürdürmeye çalıştığım için dolayı öğretim üyeliği görevine 11 yıl sonra dönmem hiç zor olmadı. Çünkü bu görevi bu süre içerisinde hiç bırakmamıştım. İnsanın yanında yetiştirdiği asistanlarının yükselişlerini görmenin ne kadar haz ve gurur verici bir olay olduğunu ben de 1996 yılında yaşadım. İstanbul Tıp Fakültesi'nde Doçentlik Sınavı'nda jüri arkadaşlarımdan beni Başkan olarak seçmeleri ve son derece başarılı bir sınavdan sonra sevgili meslektaşım Savaş Koçak'ın akademik binisini giydirmenin anlamını sizlere kelimelerle ifade etmenin mümkün olmadığını belirtmek isterim. 1996'dan itibaren Genel Cerrahi

Anabilim Dalı'nda öğretim üyesi olarak görevimi sürdürdüm. 26 Kasım 2009'da Genel Cerrahi Anabilim Dalı Başkanı seçildim. Halen bu görevi sürdürmeye devam etmekteyim.

1978 yılında Ankara'da Morfoloji Binası'nda gerçekleştirdiğimiz I. Ulusal Vas-küler Cerrahi Kongresi ile hocalarımdan direktifleri doğrultusunda Kongre düzenleme deneyimimiz bugün 33 yıla ulaştı. 1976 yılında Rahmetli Hocamız Prof. Dr. Ahmet Yayıoğlu ve arkadaşlarının Ankara'daki Genel Cerrahi Uzmanı hekimleri bir araya getirme çabaları ile oluşturulan Ankara Cerrahi Derneği'nin ve daha sonra 1982 yılında o zamanki ismiyle Ulusal Cerrahi Derneği'nin kurulma çalışmalarına hocalarımdan yanında yer alarak katkıda buldum. Daha sonraki yıllarda bu iki köklü ve saygın kuruluştaki önce üye, genel sekreter ve sonradan başkan olabilme onuruna ulaştım. Ankara Cerrahi Derneği ve Türk Cerrahi Derneği gibi bu köklü kuruluştaki Başkanlık görevlerini üstlenmek meslek hayatımın en onurlu görevleri arasında yer alacaktır. 1999 yılında Ankara Cerrahi Dergisi'ni çıkardım ve 7 yıl bu derginin editörlüğünü üstlendim. Bu dergi pek çok genç araştırmacının Akademik Yükseltmelerinde, Doçent ve Profesör olmalarında çok önemli görevler üstlenmiştir. 1995 yılında ileride önemli bir sorun olacağına inanarak kronik yaralarıyla ilgilenen arkadaşlarımızı bir araya getirmek amacıyla Yara Bakım Derneği'ni kurdum ve 2006 yılına kadar bu derneğin kurucu başkanlığını yaptım. 2003 yılında Ankara'da Meme Hastalıkları ile uğraşan meslektaşlarımızı bir araya getirerek Ankara Meme Hastalıkları Derneği'ni kurdum. O tarihten itibaren bugüne kadar bu derneğin Başkanlığı'nı yürütmekteyim. Bugün sayıları 13'e ulaşan Dernekleri bir araya getiren Meme Hastalıkları Dernekleri Federasyonu'nu 2007 yılında kurdum ve kurucu başkanlığını üstlendim. Bugün bu Federasyon meme kanseri konusunda farkındalık yaratmak açısından toplumumuzda takdirle karşılanan önemli hizmetleri ve projeleri üstlenmiş durumdadır.

1994 yılında zamanın Türk Tabipleri Başkanı Dr. Selim Ölçer, Prof. Dr. Namık Kemal Baran ve Prof. Dr. Gülay Gürsu'nun katkılarıyla Türk Tabipleri bünyesinde tüm uzmanlık derneklerinin bir araya gelmesini amaçlayarak o zamanki ismi Uzmanlık Dernekleri Koordinasyon Kurul'unu kurduk ve yaklaşık 9 yıl bu Kurul'un Başkanlığı'nı üstlendim. Örgütlü toplum olmanın ana prensibi olarak bir araya gelmek, sorunlara ortak çözümler aramak, uluslararası mesleki kuruluşlarla ilişkilere girmek, bu Kurul'un görevleri arasında yer aldı. Yeterlilik Kurulları'nın oluşması, Yeterlilik Sınavlarının yapılarak başarıları sertifikaya verilmesi, Sağlık Bakanlığı ile Tıpta Uzmanlık Tüzüğü çalışmalarında yer almak, yoğun uğraş vermek, daha sonraki TTB Başkanımız Sevgili Füsün Sayek, İskender Sayek, Umut Akyol, Serhat Ünal arkadaşlarımızla gerçekleştirdiğimiz faaliyetlerin başında geldi. Şimdi geriye dönüp baktığımda Sevgili Füsün Sayek'in bana "Baskan Başkan'ım" diye seslenişini hep duyar gibiyim. O güzel günleri meslek yaşamımın en müstesna yerlerinde saklamaya ve sık sık hatırlamaya devam edeceğim. Avrupa Tıp Uzmanları Birliği (UEMS) içinde önemli bir yere sahip olan Avrupa Cerrahi Board'unun ve seksiyonunun ilk Türk üyesi olma onuruna

Ankara Tıp Fakültesi'nin Kuruluşunun 50. Yıl Dönümünde Hatıra Ormanı Fidan Dikim Töreni 19 Ekim 1995.

eriştim. Bu görevi 1996–2000 ve 2006–2008 yılları arasında sürdürdüm. İyi ilişkiler kurarak Türk cerrahlarının Avrupalı meslektaşlarıyla bilimsel iş birliğine girmeleri konusunda çabalar harcadım. Bu Kurul'a daha sonra Sevgili Prof. Dr. İskender Sayek de dâhil oldu. Birlikte güzel işler başardığımız inancındayım.

Devlet'in vermiş olduğu değişik görevleri de üstlenip sonuna kadar bunları tamamlamaya hep özen gösterdim. 7., 8. ve 9. V Yıllık Kalkınma Planları'nda yaklaşık 200 kişinin oluşturduğu Sağlık Komisyonları'nın Başkanlığı'nı üstlendim. Sağlık Bakanlığı Yüksek Sağlık Şurası'nda 1993–1997 yılları arasında Sağlık Bakanlığı Eczacılık Genel Müdürlüğü İlaç Ruhsat Komisyonu'nda 1994–1998 yılları arasında görev yaptım. Bu Komisyon'un 1 yıl da Başkanlığı'nı üstlendim. Yükseköğretim Kurul'unda yaklaşık 10 yıl boyunca Üniversitelerin Akademik Performans Kriterleri'ni Belirleme Komisyonu'nda görev aldım. Bunlara ilaveten Denklik Komisyon'unda yaklaşık 12 yıl görev yaptım. 1987 yılında Tıpta Uzmanlık Sınavı oluşturulması aşamasında YÖK Başkanı Rahmetli İhsan Doğramacı, ÖSYM Başkanı Rahmetli Prof. Dr. Altan Günalp ve Ankara'daki 4 Tıp Fakültesi Dekanı olan Prof. Dr. Necati Kolan, Prof. Dr. Namık Kemal Baran, Prof. Dr. Doğan Taner ve Rahmetli Hocam Prof. Dr. Necati Ekmen ile birlikte çekirdek kadroda yer almam her zaman hatırlayacağım onurlu bir anı olacaktır. Türkçe Bilimsel Tıp Dergileri'nin kalitelerini ve düzeylerini arttırmak için ve uluslararası indekslere girmelerini sağlamak için yoğun uğraşlar veren TÜBİTAK-ULAKBİM Türk Tıp Dizini Komisyonu'nda 2004 yılından beri görev yapmaktayım. Saydığım bu çalışmalar bana sadece cerrahi alanında değil dünya ve ülkemiz gerçeğinde sağlık ve eğitim alanlarında yaşadıklarımıza her zaman geniş bir perspektif çizme olanağı sağladı.

Sporla ilgim özellikle de futbolla her zaman var oldu. Rahmetli Hocalarımız Ege Üniversitesi eski Rektörü Prof. Dr. Sermet Akgün, Rahmetli Hocam Prof. Dr. Şadan Eraslan, Prof. Dr. İbrahim Ceylan, Prof. Dr. Akın Önbayrak, Doç. Dr. Yalçın Aker, Prof. Dr. Ertan Tatlıcioğlu'ndan aldığımız geleneği, Prof. Dr. Erdal Anadol arkadaşımınla birlikte uzun yıllar sürdürerek Ankara bölgesinde 19 Mayıs Stadı'nda saha doktorluğu görevinde bulunduk. Ben bu görevi Doçent olana kadar yaklaşık 12 yıl sürdürdüm. Bu uzun soluklu deneyim bana spor camiasından pek çok arkadaşlıklar edinmeme ve dostluklar kurmama olanak sağladı. 1994 -1997 yılları arasında Ankaragücü'nde Sevgili Başkanlarım Nevzat Karataş, Osman Kolsuz ve Cemal Aydın'ın yönetimlerinde görev aldım. Türkiye Futbol Adamları Derneği'nin 1 dönem Genel Başkan Yardımcılığı görevini yaptım. Türkiye Futbol Adamları Derneği Ankara Şubesi'nin yaklaşık 8 yıldır Başkanlığı görevini sürdürmekteyim. 2004 yılında Spor –Toto Teşkilatı'nın desteğiyle, bugün sıkça tartışılan futbolda terör ve anarşi konusunda Ankara'daki üniversiteler arasında bir bilimsel yarışma düzenledik. Bunun sonuçlarını bir kitap haline getirerek kamuoyuyla paylaştık. Bu basılan kitabı o zaman

Spordan Sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin'e sundum. TBMM'de oluşturulan ve Sayın Haluk İpek'in başkanlığını üstlendiği "Terör ve Anarşiyile Mücadele Komisyonu'nda" başkan ve üyelere 2 saat bilgi verdim. Beşiktaş Spor Kulübü ile bu konuda bir panel düzenledik. Bugün geriye dönüp yaşananlara baktığımızda 7 yılda bir arpa boyu yol alınmadığını üzülen gözlemliyorum.

Cerrahin bir orkestra şefi olduğunu ve elemanlarını iyi yönetmesi gerektiğine inanan biriyim. Her ameliyat başarıyla sonlandığında birinci kemancının elini sıkmayı hiç ihmal etmedim. Bilginin paylaşıldığı oranda değer kazandığına inanan biri olarak birikimlerimi hep öğrencilerimle ve asistanlarımla paylaştım. Bu paylaşımlar bazen sohbetler tarzında bazen de konferanslar, paneller, kurslar şeklinde gerçekleşti. Tüm kitaplarımı her zaman okuyan ve araştıran genç meslektaşlarımın hizmetine sundum. Hep ben değil, biz ilkesini benimsedim.

Geçen hafta Ankara Tabip Odası'ndan beni aradılar, bu yıl meslekte 40. yılımı doldurduğum için bana plaket verileceğini duyurdular. Bir an için hem çok heyecanlandım, hem de çok duygulandım. Geriye baktığımda mesleğe ilk adımımı attığımda ettiğim Hipokrat Andı doğrultusunda etik ilkelerden hiç ayrılmadığıma ve doktorluk gibi bir yüce meslekte 40 yılın ne çabuk geçtiğini kendi kendime düşündüm. Bu geçen sürede kendime hep "Benim asistanım beni geçecek" felsefesini rehber olarak aldığımı siz meslektaşlarımla paylaşmak isterim.

Sevgili eşim Gülsün'ün uzun bir devlet hizmetinden sonra akademik kariyere başlayışını, master, doktora, doçentlik ve profesörlük aşamalarını başarıyla geçmesini hep gururla ve takdirle izledim. Şimdi de aynı duyguları Sevgili Kızım Başak için hissetmekteyim. Hacettepe Üniversitesi'nde tamamladığı üniversite eğitiminin üzerine Bilkent'te yapılan master çalışmaları ve ODTÜ'de yaptığı Doktora çalışmalarını başarıyla tamamlanmak üzere. Bir başka deyişle annesinin ve babasının izinden yürüyerek akademik kariyer basamaklarını çıkmaya çabalıyor. Onun da yolunun açık olmasını dilerim.

Çok yoğun iş tempom arasında aileme pek vakit ayıramadım. Eşimin de çalışma temposunun hızlı oluşu kısıtlı zamanlarda bizleri bir araya getirmeye olanak sağladı. Bu zamanların her zaman kıymetini bilmeye çalıştım. Kendime pek vakit ayırdığım ve hobilerim olduğu söylenemez. Ancak kitap okuyarak ve klasik müzik dinleyerek bir nebze de olsa yorgunluklarımı atmaya çalışıyorum. Çok zengin klasik müzik arşivimle de her zaman gurur duyuyorum

"İnsanlar yaşarken anılmalıdır" duygusunu ve hazzını bizlere yaşatan sevgili dostlarım Prof. Dr. Selçuk Özarmağan ve Prof. Dr. Yeşim Erbil'e sonsuz teşekkürler.

Sevgi ve dostlukla kalmanız dilekleriyle.

Prof. Dr. Semih BASKAN

Cumhuriyet'in İlk Tıp Fakültesi'nin Öğretim Üyeleri Kuruluşlarının 50. Yılında 19 Ekim 1995 Tarihinde Dekan Prof. Dr. Semih Baskan'la Birlikte Anıt Kabir'de Mustafa Kemal Atatürk'ün Huzurunda.

Bilim insanı Semih Baskan Hoca'yı herkes tanır. Ben size editör olduğum dergide yardımcısı, başkanlığını yaptığı toplantıların bilimsel sekreteri gibi değişik kimliklerle tanıştığım farklı özelliklerini anlatmak istiyorum.

Ankara Cerrahi Derneği'nin yayın organı olarak 2000-2005 yıllarında yayınlanan Ankara Cerrahi Dergisi'nin editörlüğünü yapan Semih Hocam her sayı için bir yazı hazırlar, derginin kapağında da özel olarak seçtiği değişik fotoğraflara yer verirdi. 2000-2002 döneminde derginin kapağında cerrahi tarihinden fotoğraflar, "Editörden" köşesinde ise yine hem ulusal hem uluslararası cerrahi tarihi ile ilgili yazılar yer aldı. 2003'ten sonra ise ülkemizin karanlığa doğru sürüklendiğinden kaygılanan hocam her sayının kapağına Atatürk veya Cumhuriyet devrimleri ile ilgili bir fotoğraf koyup, yazılarında da Mustafa Kemal'i anlattı. Arşivlerden Ankara Cerrahi Derneği'nin sayılarını bulup incerseniz, bir Cumhuriyet aydınının mücadelesini görebilirsiniz.

Aynı dönemde, birkaç kez dergiye gönderilen makalelerde yayın etiği ihlali olduğunu düşündüğüm oldu. Hocam her seferinde benim "etik ihlali" diye sunduğum sorunları, "genç ve heyecanlı bir insanın bilgisizlikten kaynaklanan hatası" diye tanımlayıp, önce ilgili meslektaşlarımızı çağırdı konuştu, uyarılarda bulundu. Bu meslektaşlarımızın şimdi başarılı birer akademisyen.

Hocamın Türk cerrahi tarihine duyduğu ilgi ve bu konudaki yetkinliği bilinir. Bu olgunun temelinde müthiş bir vefa duygusu yatar. Birlikte hazırladığımız birçok kongre, konferans, toplantıda duayen hocaları davet etmeyi, rahmetli olanları anmayı hep hocam hatırlamıştır. Hocalarımızı ve yakınlarını bizzat davet eder, kapıda karşılar, ilgilenir, kapiya kadar uğurlar.

Yine bilimsel toplantıların hazırlık aşamasında, bizler program, konular ve konuşmacılar diye koştururken, toplantı günü gelir çatar. Hocam gülümseyerek sorar; "Çocuklar konuk konuşmacılara bir anı armağanı vermeyecek miyiz?" Biz şaşkın bakınırken anlarız ki, hocam bir gün önce sevgili eşi Gülsün Abla ile birlikte alışverişe çıkmış, konuklara verilecek armağanlar çoktan hazır...

Kelimenin tam anlamıyla kapısı herkese açıktır hocamın. Emektar bir hastane personeli oğluna iş bulsun diye, bir öğrenci teyzesinin sağlık sorununu danışmak, ben akıl sormak için kapısındaızdır; hepimize ayıracak zamanı vardır. İlgenir, çözer, yol gösterir.

Saygılarımla,

Prof. Dr. Savaş Koçak

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi

Genel Cerrahi Anabilim Dalı

BİR YAŞAM, BİR İNSAN

Kalbinin güzelliği sevecen yüzüne ve mavi gözlerinin derinliklerine sıcak bir gülümseme olarak yayılır. Onu nasıl anlatayım bilmem ki... Sevgili Hocam Profesör Doktor Mazhar Semih Baskan. Kimi zaman meşekkat, kimi zaman amansız mücadele

kimi zaman mutluluk anları ile dolu ama gerçek bir başarı öyküsü olan meslek yaşamının 40. yılına girdi.

Onunla çalışmaya başladığımda genç, tecrübesiz bir asistandım. Onun hepimize karşı hoşgörülü, nazik tavır, gergin anlarda gelen esprili sohbeti ve yoğun bilimsel desteği ile yıllar ilerledi ve ben sevgili hocamın uzmanı olarak da çalışma mutluluğuna ulaştım. Birlikte nice ameliyatlara girdik, pek çok hastayı takip ettik sözün özü biz onunla kader birliği yaptık. Asistanı ve uzmanı olarak çalıştığım yıllar ve halen de birlikte öğretim üyesi olarak çalıştığım bu süreçte de arkamda onun dağ gibi desteğini, omuzumda güven veren şefkatli ellerini hissettim. Bilemezsiniz genç bir asistan ya da uzman için bu ne kadar önemlidir. Başarılarımda beni etrafına gururla anlatarak; hatalarımda benimle bunları paylaşıp bana hep destek olarak bu zorlu yolda ben ve meslektaşlarımda ilerlemesinde hep yanımda yer aldı. O sadece bizlere değil kliniğimizde yatan hastalara, kliniğimizde çalışan tüm sağlık personeline karşıda her zaman sabahın sıcak bir günaydınına, akşamın şefkatli iyi akşamlar temennisini ve bazen de ayaküstü küçük sıcak bir sohbeti esirgemeyen örnek bir insandır. İşte soruyorum böylesine özel bir bilim insanını nasıl kendinize örnek almazsınız ki?

Sevgili Hocam ülkemizde akademik hayatın bilim insanlarına sunduğu her türlü zorluk ve sıkıntıya rağmen bilimsel kimliğinden ve insani değerlerinden asla ödün vermeden bu çileli yolda dürüst bir şekilde yürüyerek 40. yılına gelmiş, akademik hayatın kıymetli değerlerinden biridir. Ödün vermeyen, tavizsiz kişiliği önüne çıkan koşullar ne olursa olsun asla değişmemiş. Öyle ki daha tıp öğrenciliği yıllarında başlayan mücadele ve aktif yaşam çizgisi meslek hayatında da aynen devam etmiştir. Başarılı meslek yaşamında iyi bir doktor, iyi bir cerrah, iyi bir eğitimci olma kimliğinin yanı sıra mükemmel bir idarecidir. Bir tıp fakültesinin en önemli idari görevi olan dekanlık makamına gelmeden önce Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde Dekan Yardımcılığı, ardından Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanlığı'nı ve bunu takiben de Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanlığı görevini üstlenmiştir. Her iki kurumda da yaptığı dekanlık görevi dönemlerinde hep ilklere imza atmış, kurumların akademik gelişimi ve hizmet sektöründeki yerini çok ileriye taşımıştır. Fakültemizin, hastanemizin ve kurumumuzda çalışan tüm öğretim üyeleri ve personelin bugün memnuniyetle bahsettiği pek çok olanak ve huzurlu çalışma ortamının temelleri hocamın dekanlığı dönemine dayanmaktadır. Dürüst ve özverili çalışması ile arkasında hep iftiharla söz edilen bir idarecilik dönemi bırakmıştır. Halen de Genel Cerrahi Anabilim Dalı Başkanlığımızı, Üniversitemiz senatosundaki senatörlük görevini başarı ile yürüten Onursal Dekanımız, Sevgili Hocam mücadeleden hiç bıkmayacak bir azimle meslek yaşamını sürdürüyor.

Onun kişiliğinin temel özelliklerinden biri de genç akademisyenlerin önünü açmak, onlara kayıtsız şartsız her koşulda destek olmaktır. İnanılmaz zengin kütüphanesi her ne zaman istesek her türlü kitap, dergi ve bilimsel doküman için hepimize açıktır. Çalıştığımız alanla ilgili olarak bulamadığınız, aşamadığınız her ne olursa olsun. Yeter ki ona söyleyin. Ne yapar eder gerekirse yurt dışından sizin için kitaplar alıp, dergiler getirerek ya da kendi

kişisel arşivindeki tüm kaynakları seferber ederek sorununuzun çözümünü sağlar. Desteği sadece bunlarla da kalmaz. Kişisel yaşamınızda hayatın karşınıza çıkardığı hangi güçlük olursa olsun gidip ona anlatabilirsiniz. Zaten o sizin yüzünüzden, halinizden bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayıp size desteğini gösterir. Çok iyi bir dinleyici ve yaşamış tecrübeleri ile de harika bir yönlendiricidir. Kendinizi çok zorladığınız halde bir türlü çıkamadığınız açmazdan bir anda sizi aydınlığa çıkarır.

En başta dedim ya nasıl anlatayım ben hocamı diye.Bizlere örnek olacak öyle çok nitelikleri var ki. Mesleki örgütlenmemizde çok önemli yeri olan Türk Cerrahi Derneği, Ankara Cerrahi Derneği gibi hepimiz için özel önemi olan derneklere ne çok emek vermiştir. Halen de bu dernekler için çabası ve emeği devam etmektedir. Gerek en büyük mesleki örgütlenmemiz olan Türk Cerrahi Derneği'nde gerekse Ankara Cerrahi Derneği'nde uzun yıllar yönetim kurulu üyeliği, dernek başkanlığı gibi pek çok görevler yapmış ve gururla anılacak çalışmalar yürütmüştür. Her iki derneğin de periyodik olarak uzun yıllar başarı ile çıkarttığı dergilerin yayın hayatının aksamaması için insan üstü çaba sarfetmiştir. Öyle ki bu dergilerden Ankara Cerrahi Derneği Dergisi, Türk Cerrahi Dergisi –ki bu dergi halen yayın hayatına devam etmektedir– pek çoğumuzun akademik kariyerinde doçentlik, profesörlük gibi aşamalarda yaptığımız çalışmaların yayınlanması ile hepimize ne çok katkıda bulunmuştur. Bunların arkasındaki emek yoğun çalışmanın özverili sahibi sevgili hocamdır. O, bilim adına, akademik hayat adına, insanlık adına çalışmaktan asla bıkmayacak bir kişiliktir. Dedim ya koşullar ne olursa olsun.

Hocamın son yıllarda sıra dışı emeğinin geçtiği bir başka organizasyonda Meme Hastalıkları Federasyonumuzdur. İşin çekirdeğini oluşturan Ankara Meme Hastalıkları Derneği'ne verdiği yoğun emekle bu derneğin kaydettiği dikkate değer aşama sayesinde ülkemizde dağınık şehir derneklerinden ibaret olan meme derneklerinin bir çatı altında toplanmasında da başrolü oynamıştır. Yine ülke genelinde endokrin cerrahi, enfeksiyon hastalıkları ve abdominal enfeksiyonlar konusundaki her türlü aktivite ve çalışmaya da bilimsel ve kişisel katkısını esirgememiştir.

Bu kıymetli bilim insanının zengin kütüphanesinden söz etmişim ama bu kütüphanenin tıp tarihi ve daha pek çok konu ile ilgili arşiv zenginliğinden söz etmemişim. Sevgili Hocam geçmişine sahip çıkmanın önemini öylesine iyi bilir ki onun karşısında çoğu zaman mahçubiyete kapılırsınız. Bir kısmı aramızdan ne yazık ki ayrılan bir kısmı hayatta olan ister kendi kurumumuzdan olsun ister başka bir kurumdan olsun pek çok hocamıza gösterdiği saygı ve anma özelliği ile hepimize ve tüm genç meslektaşlarımıza güzel bir örnek teşkil etmiştir. Pek çok bilimsel toplantımızda bizlere yoğun emek harcayarak hazırladığı mükemmel sunumları ile tıp tarihimizi, alanımızda yetişmiş ve bir çoğumuzun ne yazık ki adlarını dahi bilmediği büyüklerimizi, kıymetli hocalarımızı anlatmıştır. Böylece bizlere öğrettiği pek çok bilginin yanı sıra "geçmişine sahip çıkmak" ve "vefa" mesajını da vermiştir.

O kıymetli bir bilim insanı olmasının yanı sıra aynı zamanda Sevgili Gülsün Ablamın onu çok seven eşi ve Başak Kardeşimin sevgili babasıdır. Mutlu ve örnek bir ailenin babasıdır.

Sevgili Hocam, değerli bilim adamı, kendime örnek aldığım güzel insan ve hepsinden önemlisi beni biricik evladı Başak'ın ablası kabul eden KIYMETLİ BABAM. Size dair yazacaklarımı bitirebilmem mümkün değil.

Saygılarımla

Prof. Dr. Seher Demirer

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi

Genel Cerrahi Anabilim Dalı Öğretim Üyesi

Prof. Dr. Semih Baskan isminin bana çağrıştırdıklarını düşündüğümde önce tıp fakültesine başladığım yıllardaki hocamı hatırladım. Üniversite yıllarının koşturmasında, amfilerde ve klinik stajlarda Semih Hoca zevkle, mutlulukla ders anlatan yeni öğrenciler yetiştirmenin hazzını yaşayan bir öğretim üyesi olarak anılarımda yer aldı. Öğrencilik hayatım boyunca gerek klinik stajlarımızda gerekse de dekan olarak eğitimimizden sorumlu hocamız ve idarecimiz olarak kendisinden büyük destek gördük ve önderimiz oldu. Benim ve pek çok arkadaşımın doktorluk mesleğine ilk adımı olan doktorluk diplomamızda dekan olarak Prof. Dr. Semih Baskan hocanın imzası var. Bizler doktorluk yaptığımız sürece hocanın imzası duvarlarda, dolaplarımızda, dosyalarda hep bizimle olacak. Yapacağımız işlerde o imza bize iyi ve doğruyu göstermeye devam edecek.

Benim hocamla ilişkim bu diploma ile bitmedi. Daha sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdiğim 1993 yılında aynı fakültede Genel Cerrahi ihtisası kazandım. Hoca öğrenci ilişkisi yine hoca-asistan ilişkisi olarak öğrenciliğin bir üst boyutuna geçmişti. Beş yıllık ihtisas döneminde Semih Hoca'nın desteğini hep yanımda hissettim. Ama bu destekten daha önemlisi ben, Semih Baskan hocayı bazı konularda kendime rehber olarak gördüm. Onun öncülüğünde meslek hayatlarımıza ve hayat içindeki duruşu ile de kişiliklerimize katkı da bulunduğu benimle birlikte olan pek çok arkadaşım onaylayacaktır.

İhtisas eğitimimi tamamlayıp genel cerrahi uzmanı unvanını aldıktan ve akademik hayatıma devam etmeye başladıktan sonra hocamla meslektaş olarak birlikte çalışmaya devam ettik. Ben şanslıydım. Çünkü Semih Baskan hoca ile ilgi alanlarımız aynı idi. Meme hastalıkları ve endokrin cerrahi konularında birçok projede beraber çalıştık. Hem dernek çatısı altındaki sivil toplum projeleri hem de bilimsel araştırma projelerinde bizlere her zaman yol gösterici oldu. Hocamız bu konudaki önderliğini her zaman ve her koşulda devam ettirdi. Yeni çalışmaların içinde olmak, gençlerle ekip çalışmasının kurallarına uygun olarak yeni çalışmalar üretmek sanırım hocayı da en çok mutlu eden olaylar içinde yer alır.

Semih Baskan hoca ile beraber çalışma şansı yakaladığım veya kendisinin desteğiyle beni de yönlendirdiği projelerde Türk Cerrahi Derneği, Ankara Meme Hastalıkları Derneği ve Meme Hastalıkları Dernekleri Fe-

derasyonu gibi kuruluşlarda beraber görev yaptım. Hocamın liderlik becerisi, organizasyon yeteneği ve mütevazı, insan ilişkilerine değer veren kişiliği bana her zaman rehber oldu ve olmaya da devam edecektir.

Semih Baskan hocanın benim ilgi alanlarım dışında kalan diğer bazı konularda, dergi editörlüğü, cerrahi alan enfeksiyonları ve mezuniyet öncesi ve sonrası tıp eğitimi gibi, alanında yurt içi ve yurt dışında yayınlanmış çok sayıda yazının sahibi olduğunu ve bu konularda çalışan diğer birçok meslektaşımıza da bana yaptığı önderliği yaptığını biliyorum.

Ben dilim döndüğünce kendi gözümden hocamızı anlatmaya çalıştım. Ama eminim cerrahi camiası içindeki herkes hocayı anlatsa benzer noktaların üzerinde durur. Ben genç kuşakların da Semih Baskan hocayla çalışarak bu aktardıklarını kendilerinin görmeleri dileğiyle hocamıza mutlu, sağlıklı uzun bir ömür dilerim.

Prof. Dr. Serdar Özbaş

Adnan Menderes Üniversitesi Tıp Fakültesi

Genel Cerrahi Anabilim Dalı

Aziz dostum, vefakâr ve sevgili kardeşim Semih Baskan'ı 1970'li yılların ortasında tanıdım. Ankara Cerrahi Derneği'nin kuruluşu ve Ankara'daki Tıp Fakülteleri ve Eğitim Hastaneleri'ndeki Genel Cerrahi Uzmanlarını bir araya getirme çabalarımızda beraber çalışmak bana onu daha iyi tanımak şansını verdi.

Bu tanımda o dönemi beraber çalışıp görev yaptığım rahmetli Prof. Dr. Ahmet Yayıoğlu ve Rahmetli Prof. Dr. Şadan Eraslan Hocalarla beraber o sırada aynı hastanede çalıştığımız Prof. Dr. Nusret Aras'ın Semih hakkındaki sitayışkâr konuşmalarının büyük rolü olmuştur. Dolayısıyla yakın çalışmalarımız bizim arkadaşlığımızı daha güçlü kılmış ve dostluğumuzu perçinlemiştir.

Bugün için benim tanıdığım Semih Baskan; dürüst, çok çalışkan, vefakâr, dost, çevresinde ve hastalarınca çok sevilip takdir edilen iyi bir hekim ve çok iyi bir organizatördür. Kuruluşunda bir nebze emeğim olan Ankara Cerrahi Derneği'nin 1980'den sonraki ilerlemelerinin ve gelişmelerinin mimarı Dr. Semih Baskan'dır.

Özellikle Ankara Cerrahi Bülteni'nin ve Ankara Cerrahi Dergisi'nin çıkarılması, Eğitim Hastaneleri arasındaki sıcak ilgi ve alakanın sağlanması, bilimsel toplantıların tertibi, emekli cerrahlara verilen plaketter ve onlara ait anı ve değerlendirme toplantıları yapılmasında her zaman Semih Baskan'ın emeği ve imzası vardır.

Önce Ankara Cerrahi Derneği sonra Türk Cerrahi Derneği Yönetim Kurulları'nda beraber çalışmalarımızdaki özverili tavrı ve çalışkanlığıyla hepimizin sevgisini ve itimadını kazanmıştır.

Şunu biliyorum ki Prof. Dr. Semih Baskan bugüne kadar ulaştığı tüm makamlara kendi değerleri ve kapasitesiyle ve de çevresinde çok sevilip sayılmasıyla ulaşmıştır.

Bana Sevgili Semih kardeşimin Yılmaz Abisi olmak her zaman gurur vermiş ve daima da verecektir.

Şimdi bir an durup düşünüyorum ve Semih ile ilgili hissettiklerimi yazıya aksettirememiş olmanın sıkıntısını yaşıyorum. Çünkü ben Semih kardeşimi kaleme aldıklarımın daha da üstünde duygularla seviyor ve takdir ediyorum.

Prof. Dr. Semih Baskan kardeşime bundan sonraki yaşamında sağlık, mutluluk ve çalışmalarında da başarılar diliyorum.

Op. Dr. Yılmaz Kadioğlu

Türk Cerrahi Derneği Kurucu Üyesi

Tıp Fakültesi geleneği içerisinde hiyerarşi yani kıdem çok önemlidir. Bu değerlerin kaybolmaya başladığı günümüz tıbbiyesinde söz konusu değerleri yaşatmaya hatta geliştirmeye çalışan hocalarımız da ne iyidir ki mevcuttur. İnsan yaşamının önemli kurumlarından biri kuşkusuz gelenektir. Tıp mesleğinde de özellikle cerrahide bu yapılanma mesleğin olmazsa olmazlarından. Tanımladığım bu önemli özelliğin kişiliğinde en belirgin ortaya çıktığı insanlardan birisi ise Prof. Dr. Semih BASKAN'dır.

Ben Semih'i tıbbiyeye başladığı günlerde dernek seçimi nedeniyle öğrendim ve tanıdım. Kendisi Tıp Fakültesi Öğrenci Derneği seçimlerinde güvenebileceğimiz arkadaşlarımızdan birisi olarak bize bildirildi. Semih'i öğrenci, hekim, cerrah, öğretim üyesi ve yönetici olarak pek çok konumda tanıdım. Semih Hoca'nın yukarıda bahsettiğim temel kavramlara ne kadar sahip, iyi bir hekim olduğunu hep iftiharla gördüm. Şu özelliğini ısrarla vurgulamak istiyorum. Benim öğrencilik yıllarımda tıbbiyede ağabey olmak hoca olmak kadar önemliydi. Semih, bu sıfatı sindirmiş değerli tıbbiyelilerden birisidir.

Kuşkusuz hekim olmak önemlidir. Bazı kültürlerde hekimlerin yarı tanrı olarak tanımlanması bu önemi açıklayabilir sanırım. Geleneksel anlamda meslek etiği ve belli etik değerlere sahip çıkmak kanımca tıp mesleğinde önemlidir. Cerrah arkadaşlarım içinde bu değerleri koruyan ve geliştiren değerli kardeşlerim kuşkusuz var. Ben onlardan birisi olarak Semih'i saygılarımla selamlıyorum.

Prof. Dr. Yücel Kanpolat

TÜBA Başkanı

Force TriVerse™ Electrosurgical Device

Experience the future of Covidien's energy-based devices with the Force TriVerse™ electrocautery device, energized by the ForceTriad™ energy platform.

simurg
SAYI:1

